

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-152)

Aug (2) / 2013

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்8
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....18
6. திருவிருத்தம்.....23

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 129)

792. இந்த்ரகர்மா

தன்னைச் சரணம் அடைந்த இந்த்ரன் முதலானவர்களுக்காக இவ்விதம் செய்பவன். இதனை ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் (3-17-36) – தமூசு: ஸகலா தேவா: ப்ரணிபாத புரஸ்ஸரம் ப்ரஸீத நாத தைத்யேப்ய: த்ராஹீதி சரணார்த்திந: - அனைத்து தேவர்களும் அவன் முன்பாகச் சென்று, “பகவானே! எங்களுக்குக் கருணை காண்பிக்கவேண்டும். எங்களை அஸுரர்களிடமிருந்து காக்கவேண்டும். உன்னைச் சரணம் அடைகிறோம்”, என்றனர் – என்றது காண்க.

793. மஹாகர்மா

இப்படியாகத் தன்னைச் சரணம் அடைந்தவர்களைக் காக்கவும், தீயவர்களுக்கு தண்டனை அளிக்கவும், மிகவும் கருணை உள்ளவனான அவன் வஞ்சனையாகச் சில செயல்களைச் செய்வது ஏற்றமே ஆகும். இப்படிப்பட்ட நியாயமான செயல்களைச் செய்பவன்.

794. க்ருதகர்மா

அவர்களை வஞ்சிக்கும்விதமாக, தானும் அப்படிப்பட்ட கர்மங்களைச் செய்பவன்.

795. க்ருதாகம:

அப்படிப்பட்ட வஞ்சகச் செயல்களைச் உறுதிப்படுத்தும்விதமாக புத்தமதம், ஆர்ஹதமதம் முதலானவற்றை உண்டாக்கியவன்.

796. உத்பவ:

மோசஷத்திற்கான உபதேசம் செய்யும்போது, அப்போதே ஸம்ஸாரத்திலிருந்து புறப்பட்டவன் போன்று காண்பித்துக் கொள்பவன்.

797. ஸுந்தர:

(யாரை வஞ்சிக்கவேண்டுமோ) அவர்கள் கண்களுக்கு அழகான (புத்தனாக) ரூபத்துடன் விளங்குபவன்.

798. ஸுந்த:

இதன் காரணமாக அஸுர ஸ்வபாவம் உள்ளவர்கள் மனதிலும் ஈரம் உண்டாகும்படிச் செய்பவன்.

799. ரத்நநாப:

பண்டிதனாவதற்கு ஏற்றபடியான திரண்ட வயிறு மற்றும் அழகான நாபியுடன் உள்ளவன்.

800. ஸுலோசந:

தன்னைக் காண்பவர்களைக் கவரும்படியான கண்கள் கொண்டவன். இதனைக் கீழே உள்ள வரிகளில் காண்க:

- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (3-18-2) – ததோ திகம்பரோ முண்ட: - (புத்தன்) திகம்பரனாகவும், மொட்டை அடித்தும்
- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (3-18-16) – புநச்ச ரக்தாம்பரத்ருக் மாயாமோஹ: அஜிதேசஷண: - (புத்தன்) மயக்கத்தை உண்டாக்கவல்ல காவி உடையிலும், வெல்ல இயலாத மயக்கத்தை உண்டாக்கக்கூடிய கண்களும் கொண்டு.

இப்படியாக ஹாரீத குலத்திற்குத் திலகம் போன்ற ஸ்ரீவத்ஸாங்கர் என்னும் கூரத்தாழ்வானின் திருக்குமாரரும், ஸ்ரீரங்கநாதனின் தெய்வீக ஆணையால் ஸ்ரீபாராசரபட்டர் என்னும் பெயர் பெற்றவரும் ஆகிய ஸ்ரீரங்கநாதன் அருளிச்செய்த பகவத் குண தர்ப்பணம் என்ற ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில், எட்டாவது நூறு திருநாமங்களின் வ்யாக்யானம் ஸம்பூர்ணம்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்
(பகுதி - 152)

பூர்வபக்ஷம் - எந்த ஒன்று அடையப்படவேண்டிய இலக்காக உள்ளதோ (ப்ரஹ்மம்), அது நிச்சயமாக உபாஸிப்பவர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகவே இருக்கவேண்டும் என்பதில் எந்த ஐயமும் இல்லை. ஆனாலும் மந்த்ரவர்ணத்தில் படிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மம் என்பது ஜீவனைக் காட்டிலும் வேறானது அல்ல, மாறாக அந்தப் பதம் மூலம் கூறப்பட்டது யார் என்றால் - எந்தவிதமான தோஷமும் அற்றவனும், குணங்கள் அற்றவனும், தூய்மையான ஞானவடிவமாக உள்ளவனுமான உபாஸகனின் ஸ்வரூபமே (ஜீவ ஸ்வரூபமே) என்று கூறலாம். இதனையே தைத்திரீய உபநிஷத் (2-1) - ஸத்யம் ஞானம் அநந்தம் ப்ரஹ்ம - ஸத்யம், ஞானம், எல்லையற்றது ப்ரஹ்மம் - என்றது. இந்த ஜீவஸ்வரூபம் என்பதே குணங்கள் இல்லாமலும், மனம் மற்றும் வாக்குகளுக்கு எட்டாமலும் உள்ள வஸ்து என்பதை தைத்திரீய உபநிஷத் (2-9) - யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ - வாக்குகளுக்கும் மனதிற்கும் எட்டாமல் உள்ளவன், அவனை அடைய இயலாமல் வாக்கும் மனமும் திரும்பின - என்றது. இப்படிப்பட்ட ஜீவஸ்வரூபத்தைக் குறித்தே மந்த்ரவர்ணத்தில் படிக்கப்பட்டது. ஆகவே ஆனந்தமயன் என்பது ஜீவஸ்வரூபமே ஆகும். (இதற்கான பதிவை அடுத்த சூத்திரத்தில் உரைக்கிறார்).

1-1-17 நேதரோ அநுபபத்தே

பொருள் - (ந இதர: அநுபபத்தே) மிகுந்த அறிவு உள்ளவன் என்பது பொருந்தாத காரணத்தினால் ஜீவன் அல்லன்.

ஸித்தாந்தம் - (கடந்த சூத்திரத்தின் இறுதியில் உள்ள பூர்வபக்ஷத்திற்கானது) - பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாகிய ஜீவாத்மா, ஜீவன் என்ற பதத்தால் கூறப்படும் ஜீவாத்மா, முக்தி நிலையிலும் மந்த்ரவர்ணத்தில் படிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்ம சப்தத்தால் கூறப்படும் ஜீவாத்மா, முக்தி நிலையில் கூட மந்த்ரவர்ணத்தில் படிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்ம சப்தத்தால் கூறப்பட இயலாது. ஏன்? பொருந்தாது. காரணம், எந்தவிதமான கட்டுப்பாடும் இல்லாத ஞானம் என்பது (விபச்சித்) அல்லது விதவிதமாகக் காணப்படும் அறிவு என்பது, ஜீவனுக்குப் பொருந்தாது. தைத்திரீய உபநிஷத்தில் (2-6) - பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேய - நான் பலவாகக்கடவேன் - என்ற ஸ்வரூபமும், விபச்சித்தான ப்ரஹ்மத்தின் பேரறிவில் அடங்கியது என்று இந்த உபநிஷத்திலேயே பின்னர் உள்ள பகுதியில் கூறப்படுகிறது. விபச்சித் என்பது விதவிதமாகக் காணும் அறிவாகும். பச்யத் என்ற பதத்தில் உள்ள யத் என்பதை நீக்கியதால் உண்டானதே விபச்சித் என்ற பதம் ஆகும். இத்தகைய ஞானம் முக்தி அடைந்த ஜீவனுக்கு ஏற்படலாம்; ஆனால் அதே ஜீவாத்மா ஸம்ஸார நிலையில் உள்ளபோது இப்படிப்பட்ட ஞானம் இல்லாதவனாக உள்ளதால், அப்படிப்பட்ட ஞானம் இவனுக்கு ஏற்படுவதில்லை. முக்தி அடைந்த நிலையில் ஞானமயமாக ஆனபோதிலும், பலவிதமாகப் பார்க்கக்கூடிய அறிவு என்பதான விபச்சித் அந்த நிலையிலும் கிட்டுவதில்லை.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 152)

நல்ல மார்க்கத்திலிருந்து சற்றே தவறிய பாகவதர்களை

நிந்திக்கக்கூடாது

மூலம் - நம் தர்சனத்திலே நிலையுடையராய் முழுசுஷுக்களாய் கர்ம ஞான பக்தி ப்ரபத்திகளில் ஏதேனும் ஒரு சாஸ்த்ரீய மர்யாதையாலே பகவத் ப்ரவணரானார்க்கு யதமாநஸம்ஜ்ஞாத்யவஸ்தைகளிலே அர்த்தஸங்காதிகளாகிற சில வ்யாதிகள் நிச்சேஷமாக சமியாதமட்டைக் கொண்டு இவர்கள் ப்ராக்ருதரைப் போலே அஸம்பாஷ்யரென்று சில வைராக்யமாத்ர ப்ரதாநர்கள் சொல்லுவார்கள். இதுவும் பகவச்சாஸ்த்ராதிகளில் கிந்நவ்ருத்யாதி ப்ரகரணங்களாலே பரிஹார்யம்.

டம்பி ஹைதுக பாஷண்டி பகவ்ருத்தீச்ச வர்ஜயேத்

யே து ஸாமாந்ய பாவேந மந்யந்தே புருஷோத்தமம்

தே வை பாஷண்டிநோ ஜ்ஞேயா: ஸர்வகர்ம பஹிஷ்க்ருதா:

பும்ஸாம் ஜடாபரண மௌண்டயவதாம் வ்ருதைவ

இத்யாதிகளிற்படியே வழி தப்பினார் பக்கல் சொல்லும் வார்த்தையை நல்வழியில் அடி தடுமாறினார் பக்கல் சொல்லலாகாதிறே.

விளக்கம் - நம்முடைய எம்பெருமானார் ஸித்தாந்தத்தில் மிகவும் உறுதி உள்ளவர்களாக, மோசுஷத்தின் பொருட்டு கர்மம் - பக்தி - ஞானம் - ப்ரபத்தி

முதலான சாஸ்த்ரங்கள் விதித்துள்ள மார்க்கங்களில் மிகவும் விருப்பம் கொண்டு ஸர்வேச்வரனை மட்டுமே எப்போதும் சிந்தித்தபடி உள்ளவர்களாக இருப்பவர்களில் ஒரு சிலர், யதமாந ஸம்ஜ்ஞை முதலான ஜ்ஞானயோக நிஷ்டைகளில் முதல் நிலையில் இருக்கக்கூடும். இவர்கள் தங்களுடைய வாழ்க்கைக்காக பொருள் தேடுதல் முதலான செயல்களில் ஈடுபடுவதால், காமம் முதலான அற்பமான நிலைகளில் இருத்தல்கூடும். இவர்களுடன் பேசுதல் கூடாது என்று வைராக்யத்தை மட்டுமே முக்கியமாகக் கொண்டவர்கள் கூறலாம். இவ்விதம் கூறுவது சரியல்ல. தங்களுடைய வாழ்க்கைக்கு ஏற்ற பொருள் கிட்டாமல் திரியும் தரித்ரர்களை அவமதிப்பது கூடாது; அவர்கள் மூலமாகவே இந்த உலகைத் தூய்மை செய்கிறான் என்று ஸ்ரீபாஞ்சராத்தரம் கூறுகிறது. மேலும் கீழே உள்ள வரிகளின்படி, தீய மார்க்கங்களில் செல்பவர்கள் குறித்து கூறப்படும் சொற்களை, நல்ல வழியில் சென்று சற்றே தடுமாறியவர்கள் விஷயத்தில் கூறுவது சரியல்ல:

- யாஜ்ஞ்யவல்க்ய ஸம்ருதி (1-130) - டம்பி ஹைதுக பாஷண்டி பகவ்ருத்தீச்ச வர்ஜயேத் - தங்களைக் காண்பவர்கள் கொண்டாடவேண்டும் என்று தர்மகார்யங்கள் செய்பவர், ஹைதுகர்கள், பாஷண்டிகள், கொக்கு போன்று எப்போதும் இரைக்காகக் காத்துள்ளவர்கள் முதலானவர்களிடமிருந்து எதுவும் பெறுதல் கூடாது.
- யே து ஸாமாந்ய பாவேந மந்யந்தே புருஷோத்தமம் தே வை பாஷண்டிநோ ஜ்ஞேயா: ஸர்வகர்ம பஹிஷ்க்ருதா: - புருஷோத்தமனாகிய ஸர்வேச்வரனை மற்ற தெய்வங்களுடன் சமமாக எண்ணுபவர்கள் பாஷண்டிகள் ஆவர்; அவர்கள் அனைத்து கர்மங்களிலிருந்தும் விலக்கப்பட்டவர் ஆவர்.
- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (3-18-105) - பும்ஸாம் ஜடாபரண மௌண்டயவதாம் வ்ருதைவ - ஜடை என்னும் ஆபரணம் அல்லது மொட்டைத் தலை ஆகியவை உள்ளவர்களால் பகவத் ஆராதனம் போன்றவற்றைச் செய்யாமல் உண்பவர்களுடன் பேசினால் நாசம் அடைவர்.

மூலம் - பாகவதரில் ஊந ஹீந பரிஸ்ரஸ்த நஷ்ட விஷயங்களிலும் பரிமாற்றங்களில் தாரதம்யம் விதித்ததேயாகிலும் ஏகாந்தம்யம் குலையாதேயிருக்கில் முடிவில் ஒரு விரகாலே இவர்கள் ஈடேறிவிடுவார்கள். இவர்கள் திறத்திலும் அபசாரம் ஆகாது என்றிறே சாஸ்த்ரம் விதித்தது. “நேஹாபிக்ரம நாசோஸ்தி ப்ரத்யவாயோ ந வித்யதே ஸ்வல்பமம்யஸ்ய தர்மஸ்ய த்ராயதே மஹதோ பயாத்” என்றும், “பார்த்த நைவேஹ நாமுத்ர விநாசஸ்தஸ்ய வித்யதே ந ஹி கல்யாணக்ருத் கச்சித் துர்கதிம் தாத கச்சதி” என்றும், கர்மயோகத்தில் சொன்ன ப்ரபாவம் பக்தி ப்ரபத்திகளில் கைமுதிக ந்யாய ஸித்தமிறே. “அபி சேத்ஸுதுராசாரோ பஜதே மாமநந்யபாக் ஸாதுரேவ ஸ மந்தவ்ய: ஸம்யக் வ்யவஸிதோ ஹி ஸ:” என்றும், “அபி பாபேஷ்வபிரதா மத்பக்தா: பாண்டுநந்தன முச்யந்தே பாதகை: ஸர்வை: பத்மபத்ரமிவாம்பஸா” என்றும் ஸர்வேச்வரன் தானே அர்ஜுநனையும் தர்மபுத்திரனையும் பற்ற அருளிச்செய்தான்.

விளக்கம் - பாகவதர்களாக உள்ளபோதிலும் தோள்களில் சங்கு சக்கரம் பொறிக்கப்படாதவன் (ஊநன்), திருமண்காப்பு இல்லாதவன் (ஹீநன்), பகவானுடைய திருநாமத்தைப் பெயராக வைக்கப்படாதவன் (பரிஸ்ரஸ்தன்), மந்த்ர உபதேசம் பெறப்படாதவன் (நஷ்டன்) முதலானவர்களை உபசரிப்பதில் ஏற்றத்தாழ்வு காண்பிக்கலாம் என்று கூறப்பட்டபோதிலும், அவர்கள் ஏதேனும் மார்க்கத்தில் இறுதியில் கரையேறிவிடுவார்கள்; அதனால் அவர்களிடம் அபசாரம் அடையக்கூடாது என்றே சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. கீழே உள்ள வரிகளின்படி க்ருஷ்ணன் கர்மயோகத்திற்கே அளப்பரிய பெருமைகளை உரைத்துள்ளபோது, பக்தி மற்றும் ப்ரபத்தியின் பெருமைகளைக் கூறவும் வேண்டுமோ? தகுதி இல்லாதபோதே கிட்டும்போது, தகுதி இருந்தால் கிட்டும் என்பது ப்ரஸித்தம் அல்லவோ (இதுவே கைமுதிக ந்யாயம் ஆகும்)

- கீதை (2-40) - நேஹாபிக்ரம நாசோஸ்தி ப்ரத்யவாயோ ந வித்யதே ஸ்வல்பமம்யஸ்ய தர்மஸ்ய த்ராயதே மஹதோ பயாத் - கர்மயோகத்தில் செய்யப்பட்ட தொடக்கம் என்பது எப்போதும் வீணாவதில்லை. அதே போன்று, அது முடியாமல் நின்றாலும் தோஷம் இல்லை. அந்தக் கர்மத்தின்

மிகச் சிறிய பகுதி கூட இவனை மிகவும் பெரிய ஸம்ஸார பயத்திலிருந்து காப்பாற்றும்.

- கீதை (6-40) - பார்த்த நைவேஹ நாமுத்ர விநாசஸ்தஸ்ய வித்யதே ந ஹி கல்யாணக்ருத் கச்சித் துர்கதிம் தாத கச்சதி - பார்த்தா! யோகம் செய்யத் தொடங்கிய ஒருவனுக்கு, அது முழுமை அடையாமல் போனாலும் இங்கும் அங்கும் எந்தவிதமான அழிவும் உண்டாவதில்லை. நல்ல செயலைச் செய்த எவனும் தீயகதியை அடையமாட்டான் அல்லவோ?

மேலும் கீழே உள்ள வரிகளின் மூலம், ஸர்வேச்வரன் தனது திருவாயால் அர்ஜுனனையும் தர்மனையும் நோக்கி, தனது திருவடிகளை அடைபவன் எத்தகைய தீய ஒழுக்கம் கொண்டவன் என்றாலும், அவன் அனைத்து பாவங்களிலிருந்தும் விடுவிக்கப்படுகிறான் என்றான்:

- கீதை (9-30) - அபி சேத்ஸுதுராசாரோ பஜதே மாமநந்யபாக் ஸாதுரேவ ஸ மந்தவ்ய: ஸம்யக் வ்யவஸிதோ ஹி ஸ: - மிகவும் தாழ்ந்த ஒழுக்கத்தை ஒருவன் கொண்டிருந்தாலும், என்னை அவன் எந்தவிதமான பலனும் எதிர்பாராமல் வணங்கினால், அவன் ஸாதுக்களில் மிகவும் சிறந்தவன் ஆகிறான். அவன் மதிப்பதற்கு ஏற்றவன் ஆவான்.
- மஹாபாரதம் - அபி பாபேஷ்வபிரதா மத்பக்தா: பாண்டுநந்தன முச்யந்தே பாதகை: ஸர்வை: பத்மபத்ரமிவாம்பஸா - பாண்டுவின் புத்திரனே! என்னுடைய பக்தர்கள் பாவச் செயல்களைச் செய்தாலும், தாமரை இலையில் தண்ணீர் ஒட்டாமல் உள்ளது போன்று, அவர்களிடம் அந்தப் பாவங்கள் ஒட்டுவதில்லை.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 108)

368. ஆனால் “நலிவானின்ன மெண்ணுகின்றாய்”, “ஆற்றங்கரை வாழ்மரம் போலஞ்சுகின்றேன்” என்கிற பாசுரங்களுக்கு அடியேன்னென்னில்.

அவதாரிகை - “அஜ்ஞதையே ஸித்திக்கும்” என்றவித்தைத் தள்ளுகைக்காக, ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களைக் கொண்டு ப்ரத்யவஸ்தாநம் பண்ணினவர்கள் சங்கையை யநுவதிக்கிறார் “ஆனால்” என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்டதான “அறியாமையே ஏற்படுகிறது” என்பதைத் தள்ளும்விதமாக, ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களை மனதில் சிந்தித்தபடி, ஒரு சிலர் கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட விஷயத்திலிருந்து மாறுபட்டு நிற்கக்கூடும். அவர்கள் எழுப்பும் கேள்வியை உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இப்படியாகில் தத்த்வவித க்ரேஸரரான ஆழ்வார்கள், “உண்ணிலாவிய வைவரால் குமைதீற்றி என்னையுன் பாதபங்கயம், நண்ணிலா வகையே நலிவானின்ன மெண்ணுகின்றாய்” என்றும், “காட்டிப் படுப்பாயோ” என்கிறபடியே விஷயங்களைக் காணில் முடியும்படியான வென்னை, உள்ளே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகையாலே ஆந்தரசத்ருக்களாயிருக்கிற இந்த்ரியங்களைந்தாலும் நலிவுண்ணும்படி பண்ணி ப்ராப்தமுமாய் போக்யமுமான உன் திருவடிகளைக் கிட்டாதபடியாகவே, சரணாகதனான பின்பும் ஸம்ஸாரத்திலே வைத்து நலிய வெண்ணா நின்றாயென்றும்; “மக்கள் தோற்றக் குழி தோற்றுவிப்பாய் கொலென்றின்ன மாற்றங்கரை வாழ்மரம் போலஞ்சுகின்றேன்”

என்று - மநுஷ்யர்களுடைய கர்ப்பஸ்தாநத்திலே என்னுடைய கர்மாநுகுணமாக வின்னம் ஸம்ஸரிப்பிக்கிறாயோவென்றும்; இப்போதிப்போது போய்த்து என்னும்படி பயஸ்தாநமான ஆற்றங்கரையிலே வர்த்திக்கிற மரம்போலே உன் ஸ்வாதந்தர்யத்தை நினைத் தஞ்சாநின்றேன் என்றும் அருளிச்செய்த பாசுரங்களுக்கு நிதாநமென்னென்னி லென்கை.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்டது போன்று வைத்துக்கொண்டால் உண்மையை அறிந்தவர்களில் முதலில் நிற்பவர்களான ஆழ்வார்கள், கீழே உள்ள பாசுரங்களை ஏன் அருளிச்செய்தார்கள் என்ற கேள்வி எழக்கூடும்.

திருவாய்மொழி (7-1-1) - உண்ணிலாவிய வைவரால் குமைதீற்றி என்னையுன் பாதபங்கயம், நண்ணிலா வகையே நலிவானின்ன மெண்ணுகின்றாய் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-9-9) - காட்டிப் படுப்பாயோ - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனாகிய உன்னைத் தவிர மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபட்டு, அவற்றைக் கண்டவுடனேயே அழியும்படியாக நான் உள்ளேன்; இப்படிப்பட்ட என்னை, என்னுடைய சரீரத்தின் உள்ளேயே எப்போதும் நிரந்தரமாக வசித்து வருவதான சத்ருக்கள் போன்றுள்ள இந்த்ரியங்கள் மூலம் என்னைத் துன்புறுத்துகிறாய்; மேலும், எனது ஸ்வரூபத்துக்கு ஏற்றதும், இன்பம் அடைவிக்கக் கூடியதும், அடையவேண்டிய இலக்காக உள்ளதும் ஆகிய உனது திருவடிகளை அடைய இயலாமல் வைத்து, நான் உன்னைச் சரணம் என்று புகுந்த பின்னரும் என்னை ஸம்ஸாரத்தில் சிக்கித் தவிக்க வைக்கிறாய் - என்றும்;

பெரியதிருமொழி (11-8-1) - மக்கள் தோற்றக் குழி தோற்றுவிப்பாய் கொலென்றின்ன மாற்றங்கரை வாழ்மரம் போலஞ்சுகின்றேன் - மனிதர்களின் கர்ப்பஸ்தானத்தில் எனது கர்மத்திற்கு ஏற்றபடி இன்னமும் என்னை இந்த ஸம்ஸாரத்தில் உழலவைப்பாயோ - என்றும்; “இப்போது அழியுமோ, இப்போது அழியுமோ” என்று எப்போதும் அச்சத்துடன் காணப்படும் ஆற்றங்கரையில் உள்ள மரம் போன்று உன்னுடைய சுதத்திரம் காரணமாக நீ என்னை எப்போது என்ன செய்வாயோ என்று எண்ணி எப்போதும் அச்சப்படுகிறேன் - என்றும் கூறியது காண்க.

369. பந்தாநுஸந்தாநம்.

அவதாரிகை - அதுக்குத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (பந்தாநுஸந்தாநம்) என்று.

விளக்கம் - மேலே எழுப்பப்பட்ட கேள்விக்கு இப்போது பதில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பேறிழவுகளிரண்டு மவனாலே யென்னலாம்படி நிருபாதிக ரக்ஷகனானவனோடு தங்களுக்குண்டான ஸம்பந்தத்தினுடைய அநுஸந்தாநமென்கை.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனை நாம் அடைவதும் இழப்பதும் அவனாலேயே ஏற்படுகிறது. இது போன்று எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் காப்பாற்றுபவனாகிய அவனுடன் தமக்கு உள்ள ஸம்பந்தத்தை எண்ணுவதால் ஆழ்வார்கள் இவ்விதம் உரைக்கிறார்கள் என்று கருத்து.

370. ப்ரஜை தெருவிலே யிடறித் தாய் முதுகிலே குத்துமாபோலே, நிருபாதிக பந்துவாய் சக்தனாயிருக்கிறவன் விலக்காதொழிந்தல் அப்படிச் சொல்லலாமிறே.

அவதாரிகை - பந்தாநுஸந்தாநத்தாலே இப்படி தன்னால் வருமவற்றை அவன் குறையாகச் சொல்லலாமோ வென்ன; ஆமென்னு மிடத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஜை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆழ்வார்கள் மேலே கூறிய கருத்துக்கள் அவர்களுடைய கர்மம் காரணமாக உண்டாகக் கூடியவை ஆகும். இப்படி உள்ளபோது, அவனுடைய ஸம்பந்தம் குறித்து எண்ணுவதன் காரணமாக ஏற்படுகின்றன என்று அவன் மீது தோஷம் கற்பிப்பது சரியோ என்று கேள்வி எழலாம். இதற்கு “ஆம்” என்று பதில் அளித்து, தக்க உதாரணமும் காண்பிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, க்ரீடார்த்தமாகத் தெருவிலே ஓடித் திரிகிற ப்ரஜை, அங்கே இடறிக் கால் நொந்தவாறே அழுது கொண்டு அகத்திலே வந்து தனக்கிவ்

வேதனை வந்தது தாயாலேயாக நினைத்து, அவள் முதுகிலே குத்துமாபோலே, ஒருபாதி ப்ரயுக்தமல்லாமையாலே ஒழிக்க ஒழியாத பந்தத்தையுடையவனுமாய், இச்சேதநனுடைய கர்மத்தோடு ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களோடு வாசியற ஸர்வமும் ஸ்வாதீநமாகையாலே கர்மாநுகுணமாக ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களாலே யிவன் படுகிற நலிவைத் தவிர்க்கைக்கு சக்தனுமா யிருக்கிறவன், நலிவு படவிட்டு விலக்காதொழிந்தால், அவனிவற்றையிட்டு நலிவிக்கிறா னென்னலாமிறே யென்கை.

விளக்கம் - விளையாடுவதற்காகத் தெருவில் ஓடித் திரியும் ஒரு சிறிய குழந்தை, கால் தடுக்கிக் கீழே விழுகிறது என்று வைப்போம். அப்போது கால் வேதனை காரணமாக வீட்டிற்கு வரும்; அங்கிருந்த தனது தாய் மூலமே அந்த வேதனை ஏற்பட்டதாக எண்ணி, அவளுடைய முதுகில் அடிக்கும். இது போன்று – எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் வந்த உறவுமுறை என்பதால் தள்ளிவிட இயலாத உறவுமுறை உள்ளவனும், ஜீவனுடைய கர்மம், சரீரம் மற்றும் அதன் அவயவங்கள் ஆகிய அனைத்தையும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லாமல் தனக்கு உடைமையாக உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன், ஜீவன் அடையும் துன்பங்களை விலக்காமல் இருந்தால், அந்தத் துன்பங்கள் மூலமாக ஸர்வேச்வரனே ஜீவனை வருத்துகிறான் என்று கூறலாம் அல்லவா?

371. ப்ரஜையைக் கிணற்றின் கரையினின்றும் வாங்கதொழிந்ததால் தாயே தள்ளினா ளென்னக் கடவதிறே.

அவதாரிகை – விலக்காத மாத்ரங்கொண்டு அவனே செய்தா னென்னலாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஜையை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அவன் அந்தத் துன்பங்களை விலக்கவில்லை என்பதற்காக, அவனே அவற்றை ஏற்படுத்தினான் என்று கூறலாமோ என்பதான கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, கிணற்றின் கரையிலே ப்ரஜையிருக்கிறபடியைக் கண்ட மாதாவனவள் அப்போதே யோடிச்சென்று கிணற்றின் கரைநின்றும் வாங்காதொழிந்தால், அக்கிணற்றிலே ப்ரஜை விழுந்தவளவில், “தாயப்போதே சென்றெடுத்தாளாகில் ப்ரஜை விழுமோ, கிணற்றின் கரையிலிருப்பை யிவளநுமதி பண்ணியிருக்கையாலே யன்றோ விழுந்தது, ஆனபின்பிவளன்றோ தள்ளினாள்” என்று லோகஞ் சொல்லக்கடவதிறே யென்கை.

விளக்கம் - ஒரு கிணற்றின் அருகில் நிற்கும் சிறிய குழந்தையை அதன் தாய் ஓடிச்சென்று எடுக்கவில்லை என்று வைத்துக்கொள்வோம். அந்தக் குழந்தை ஒரு நொடியில் கிணற்றில் விழுந்துவிட்டால், “தாய் ஓடிச்சென்று எடுத்திருந்தால், அந்தக் குழந்தை கிணற்றில் விழுந்திருக்குமோ? கிணற்றின் அருகில் போவதற்குத் தாய் அனுமதி கொடுத்த காரணத்தால் அல்லவோ, குழந்தை கிணற்றில் விழுந்தது? ஆகவே அது தானாகவே விழவில்லை, தாய் தள்ளிவிட்டதாகவே ஆகும்” என்று லோகத்தில் கூறுவர். அது போன்றே இங்கும் கொள்ளவேண்டும்.

372. இவனுடைய அநுமதி பேற்றுக்கு ஹேது வல்லாதாப்போலே அவனுடைய அநுமதியும் இழவுக்கு ஹேதுவன்று.

அவதாரிகை – ஆனால், “அப்ரதிஷித்தமநுமதம்” என்கிற ந்யாயத்தாலே, விலக்காமை யாவது அநுமதியாய்த்த பின்பு, அவனநுமதியோ பின்னே இவனிழவுக்கு ஹேதுவென்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல் (இவனுடைய) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் கொண்டால், அப்ரதிஷித்தமநுமதம் - தடுக்காமல் இருப்பது அநுமதி அளிப்பது போன்றதே ஆகும் - என்ற நியாயத்தின்படி, விலக்காமல் உள்ளது என்பது அநுமதி என்றாகிறது; அப்படி என்றால், ஜீவன் துன்பம் அடைதல் என்பது ஸர்வேச்வரனின் அநுமதி காரணமாகவோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ரக்ஷ்யபூதனான இவனுடைய ரக்ஷ்யத்வாநுமதி அசித் வயாவ்ருத்தி வேஷமாகையாலே பகவல்லாபத்துக்கு ஹேதுவல்லாதவோபாதி, ரக்ஷகனான அவனுடைய ஸம்ஸாராநுமதியும் ஸ்வாஜ்ஞாருப சாஸ்த்ர மர்யாதை ஜீவிக்மைக்காக க்ரமேணாங்கீகரிக்கிறோ மென்று இவன் ருசி பார்த்திருக்கிற விருப்பாகையாலே ததலாபத்துக்கு ஹேதுவன்றென்கை.

விளக்கம் - காப்பாற்றப்படுபவனாக உள்ள ஜீவனைக் காப்பாற்ற ஸர்வேச்வரன் ஒப்புக் கொள்ளுதல் என்பது - ஜீவனானவன் அறிவுள்ளவன் அல்லது அசேதனங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்னும் தன்மையால் ஏற்பட்டதாகும்; ஆக அந்தத் தன்மை ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்கு முக்கியமான காரணம் ஆகாது. அதே போன்று காக்கும் தன்மை கொண்ட ஸர்வேச்வரன், ஜீவனை ஸம்ஸாரத்தில் நீடிக்க அனுமதித்திருப்பது என்பது - தன்னுடைய ஆணைகளாக உள்ள சாஸ்த்ரங்களின் மரியாதையானது நீடித்து நிற்பதற்காகவே ஆகும்; “சரியான காலம் வரும்போது இவனை நாம் நம்மிடம் சேர்த்துக் கொள்வோம்” என்று இவனுக்குத் தன்னிடம் உள்ள விருப்பத்தை எதிர்பார்த்தபடி உள்ளதால், ஜீவன் ஸர்வேச்வரனை அடையாமல் உள்ளதற்குக் காரணமாகாது.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 118)

திருவாய்மொழி இரண்டாம் பத்து மூன்றாம் திருவாய்மொழி

ஊனில்வாழ்

ப்ரவேசம்

மூலம் – வாயுந்திரையுகளில் ஆர்த்தி தீர வந்து ஸம்ச்லேஷித்த ஸம்ச்லேஷத்தைச் சொல்லுகிறது இத்திருவாய்மொழியில்; நடுவு ப்ராஸங்கிகமாக ப்ரஸ்துதமானவித்தனை ஈச்வரத்வம். தாம் பெற்ற பேற்றின் கனத்தைப் பார்த்தார்; அது தாம் அடியாக வந்ததாகிலிறே அளவுபட்டிருப்பது; ஸர்வேச்வரனடியாக வந்ததாகையாலே கனத்திருக்குமிறே. தான் அநுபவித்த அநுபவத்துக்குள்ளே எல்லா ரஸங்களுமுண்டாய், அதுதான் ஸமாப்யதிக வர்ஜிதமுமாயிருந்தது.

விளக்கம் – “வாயும் திரையுகளும்” என்ற திருவாய்மொழியில் ஏற்பட்ட துன்பம் அனைத்தும் நீங்கும்விதமாக அவன் வந்து கலந்து நின்ற நிலையை இந்தத் திருவாய்மொழியில் உரைக்கிறார். இவ்விதம் கொண்டால், இரண்டாம் திருவாய்மொழியாக உள்ள “திண்ணன் வீடு” என்பது எதற்காக நடுவில் வந்தது, அதில் ஏன் பரத்வம் குறித்து விரிவாக உரைக்கவேண்டும் என்ற வேள்வி எழலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். தொடக்கத்தில் ஸர்வேச்வரனுடன் தனக்கு ஏற்படவேண்டும் என்ற சேர்க்கையை எண்ணினார்; பின்னர் அப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரனின் ஈச்வரத்வம் குறித்து ஒரு காரணமாக அடுத்த திருவாய்மொழியை

அமைத்தார்; அதாவது “இப்படிப்பட்ட ஈச்வரன்” என்பதை உணர்த்தவே ஆகும். தனக்குக் கிட்டிய பேற்றை எண்ணிப் பார்த்தார்; அத்தகைய பேறு என்பது தன்னுடைய முயற்சியால் வந்திருந்தால், தைத்திரீய உபநிஷத் - ஸ ஏகோ மாநுஷ ஆனந்த: - என்பதற்கு ஏற்ப அளவுபட்டிருக்கும்; ஆனால் அது ஸர்வேச்வரன் மூலம் கிட்டியதால், தைத்திரீய உபநிஷத் - ஸ ஏகோ ப்ரஹ்மண ஆனந்த: - என்பதற்கு ஏற்ப அளவுபடாததாக உள்ளதாகும். தான் அடைந்த அனுபவத்தில் அனைத்துவிதமான ரஸங்களும் அடங்கி இருந்ததையும், அந்த அனுபவம் ஒப்புயர்வு இல்லாமல் உள்ளதையும் உணர்ந்தார். இப்படி பகவத் அனுபவம் என்பது அனைத்தையும் உள்ளடக்கியதோ என்ற கேள்விக்கு அரும்பத உரையில் ப்ரமாணம் கூறப்பட்டது. இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (116-15) - கிந்ரு சிந்தயஸே தேவி கிம் த்வம் மாம் நாபிபாஷஸே - (இராமன் இராவணனை அழித்த பின்னர், அனுமன் சீதையிடம் வந்து அந்தச் செய்தியை உரைத்தவுடன், அவள் ஏதும் பேசாமல் இருந்தாள்; இதனைக் கண்ட அனுமன் சீதையிடம்) தாயே! எனக்கு ஏன் நீ மறுமொழி கூறாமல் உள்ளாய், உனது திருவுள்ளத்தில் ஏதும் பாரம் உண்டோ - என்றான். இதற்கு சீதை அளிக்கு விடை:

- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (116-20) - ஹிரண்யம் வா ஸுவர்ணம் வா ரத்நாநி விவிதாநி வா ராஜ்யம் வா த்ரிஷு லோகேஷு நைததர்ஹதி பாஷிதம் - நீ வந்து கூறிய செய்திக்கு தங்கம், வெள்ளி, இரத்தினங்கள், மூன்று லோக ஆட்சி என்று எதனை அளித்தாலும் ஒப்பாகாது.
- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (116-24) - அர்த்ததச்ச மயா ப்ராப்தா: தேவ ராஜ்யாதயோ குணா: ஹதசத்ரும் விஜயிநம் ராமம் பச்யாமி ஸுஸ்திதம் - இந்த தரிசனம் மூலமே தேவலோக ஆட்சி முதலான அனைத்து ஐச்வர்யங்களும் எனக்கு வந்துவிட்டது.

அதாவது தனது இராம அனுபவத்தில், அனைத்தும் அடங்கிவிட்டது என்று சீதை உரைத்தது போன்று இங்கு இவரும் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - “இப்படிப்பட்ட பேற்றுக்கு உசாத்துணையாவார் ஆர்?” என்று பார்த்தவிடத்தில் ஸம்ஸாரத்தில் ஆளில்லாமையாலே, “அவன் தன்னோடு ஒக்கப் பராப்யருமாய், அவனை நித்யாநுபவம் பண்ணாநிற்பாருமாய், பகவதநுபவத்துக்கு தேசிகருமாயிருக்கிற நித்யஸூரிகள் திரளிலே போய்ப்புக்கு “போதயந்த: பரஸ்பரம்” பண்ணி அநுபவிக்கப் பெறுவது எப்போதோ?” என்னும் அநவாப்தியோடே தலைக்கட்டுகிறார். “வாயுந்திரையுகளில்” ஆற்றாமைக்கு அறிவு நடையாடாத திரயக்குகளையும் அசேதநங்களையும் சேர்த்தார் அங்கு; இங்கு, ஸம்ச்சேஷத்தால் வந்த ப்ரீதிக்கு அறிவு நைஸர்க்கிகமான நித்யஸூரிகளைத் தேடுகிறார்.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட பேற்றுக்குத் தனக்கு உதவும் துணையாக யாரும் உண்டோ என்று பார்த்தார். ஆனால் ஸம்ஸார லோகத்தில் யாரும் இல்லை என்பதை உணர்ந்தார். ஆகவே அவன் “இவர்கள் தன்னை அடையத்தக்கவர்கள்” என்று ஏற்றுக் கொள்ளும்படி உள்ளவர்களும், அவனை எப்போதும் அநுபவித்தபடி உள்ளவர்களும், அந்த அநுபவத்தை நன்றாக அறிந்தவர்களும் ஆகிய நித்யஸூரிகளுக்கு இடையே தான் செல்லவேண்டும் என்று எண்ணுகிறார்; கீதையில் (3-11) - போதயந்த: பரஸ்பரம் - ஒருவருக்கொருவர் உதவியபடி - என்று கூறியதைப் போன்று, அவர்களுடன் சேர்ந்து நின்று அநுபவிப்பது எப்போது என்று, நிறைவேறாத இயலாத எண்ணத்துடன் கூடியவராக உரைத்தார். “வாயும் திரையுகளும்” என்ற திருவாய்மொழியில் தனது பிரிவாற்றாமைக்கு உதவவேண்டும் என்று கருதி, ஞானம் இல்லாத விலங்குகளையும் மற்ற அசேதனங்களையும் தன்னுடன் சேர்த்துக்கொண்டார். ஆனால் இங்கு ஸர்வேச்வரனுடன் கலந்து நின்ற மகிழ்ச்சிக்கு, ஞானத்தை ஸ்வபாவமாக உள்ள நித்யஸூரிகளைச் சேர்த்துக் கொள்கிறார்.

மூலம் - “ராமஸ்து” பெருமானும் பிராட்டியும் “ஏகதத்வம்” என்னலாம்படி கலந்த கலவியைச் சொல்லுகிறது. “பித்ரு சுஸ்ருஷண பரரானார், தர்மங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்தார், தேவதா ஸமாராதநம் பண்ணினார்” என்றாயிற்றுச் சொல்லிக்கொண்டு போந்தது; இப்படிப் போந்த இவர் இப்போது “வாத்ஸ்யாயநம் கற்றுக் காமதந்த்ரமேயோ நடத்திப் போந்தது?” என்னும்படி வேறுபட்டார். “ஸீத்யா

ஸார்த்தம்” பரமபதத்தில் செவ்வியோடே வந்தவரும் பிற்பாடையாம்படி போகஸ்ரோதஸ்ஸிலே முற்பாடரானார். “விஜஹார” இப்படி பரிமாறச் செய்தேயும் போகோபோத்காதத்துக்கு அவ்வருகுபட்டிலர். “பஹுந் ருதாந்” பஹுந் ஸம்வத்ஸராந் என்னாதெயொழிந்தது “அவ்வோ காலவிசேஷங்களுக்கு அடுத்த போகோபகரணங்களைக் கொண்டு புஜித்தார்” என்னுமிடம் தோற்றுக்கைக்காக. “மநஸ்வீ” ஸம்ச்லேஷத்தில் பிராட்டி கோலினவளவுக்கு அவ்வருகுபட்டுப் பரிமாறினார். “தக்கத:” தஸ்யாம் கத: ஜாதிகுணங்கள் த்ரவ்யத்துக்கு ப்ரகாரமாய்ப் பிரிக்கவொண்ணாத படியாயிருக்குமாபோலே, பிரிக்கவொண்ணாதபடி ஒரு நீராகக் கலந்தபடி. “தஸ்யா நித்யம் ஹ்ருதி ஸமர்ப்பித:” இவருயர்த்தியை அறிந்திருப்பாளொருத்தியாகையாலே “அப்பெரியவன் இப்படித் தாழவிடுவதே” என்று அச்செயலிலே தன்னெஞ்சு துவக்குப்பட்டு “அது அது” என்று கிடக்குமாயிற்று, அப்படியாயிற்று இங்குக் கலந்த கலவிதான்.

விளக்கம் - இங்கு ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாருடன் கலந்த நிலையானது, இராமாயணத்தில் இராமனும் சீதையும் “ஒரே தத்வம்” என்று கூறலாம்படி கலந்ததைப் போன்றதாகும். இங்கு இராமாயணம் பாலகாண்டம் (77-27) – ராமஸ்து ஸீதயா ஸார்த்தம் விஜஹார பஹுந் ருதாந் மநஸ்வீ தக்கதஸ்தஸ்யா நித்யம் ஹ்ருதி ஸமர்ப்பித - இராமன் சீதையுடன் பல ஆண்டுகள் சுகமாக வாழ்ந்தான்; மிகுந்த அன்பான அவன் எப்போதும் சீதையிடம் அன்பு கொண்டவனாக, தனது மனதில் இடம் கொடுத்திருந்தான் என்ற ச்லோகத்தினை வ்யாக்யானம் இங்கு செய்கிறார். இராமன் தனது தாய்தந்தைக்குப் பல பணிவிடைகள் செய்தான், தர்மங்களை உரைத்தான், தேவதைகளுக்கு அவர்கள் ஆராதிக்கும்படி இருந்தான் என்பது போன்று பலவிதமாக இருந்தான். அப்படிப்பட்ட அவன் இப்போது “வாத்ஸ்யாயனர் உரைத்த காமசாஸ்த்ரத்தையோ செய்தான்?”, என்ற கேள்வி எழலாம். பரமபதத்தில் தன்னுடன் எப்போதும் அழகுடன் உள்ள மஹாலக்ஷ்மியிடமும் இத்தனை அன்பாக இருப்பானோ என்று அவள் ஒரு நிலை பின்னே செல்லும்படியாக இராமன் சீதையிடம் இன்பத்துடன் இருந்ததால், சீதை ஒருபடி முன்னே நின்றாள். ச்லோகத்தில் “பஹுந் ஸம்வத்ஸராந் = பல வருடங்கள்” என்று கூறாமல் ஏன் “பஹுந் ருதாந் - பல ருதுக்கள்” என்றார்? அந்தந்த காலகட்டங்களுக்கு ஏற்றபடியான இன்பங்களை

மாற்றிக் கொண்டு அனுபவித்தான் என்பதை விளக்கவே ஆகும். சேர்ந்து இருந்தபோது சீதை எந்த அளவு நெருக்கமாக இருக்கவேண்டும் என்று விரும்பினாளோ, அந்த அளவு நெருக்கமாக இராமன் இருந்தான். ஒரு பொருளின் குணங்கள் அதனைவிட்டு எவ்விதம் அகலாமல் இருக்குமோ அது போன்று இருவரும் பிரிக்க இயலாதபடி ஒரு நீருடன், ஒரு நீர் சேர்ந்தது போன்று விளங்கினர். அது போன்ற ஒரு சேர்க்கை என்பதே இங்கு ஆழ்வாருக்கு ஸர்வேச்வரனுடன் ஏற்பட்டது. அதாவது இப்படிப்பட்ட சீதையின் இதயத்தில் இராமன் தன்னை ஸமர்ப்பித்துக் கொண்டான் - என்பதற்கு ஏற்ப இங்கும் உள்ளது.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 83)

80. சீரரசாண்டு செங்கோல் சிலநாள் செலீஇகழிந்த

பாரரசொத்து மறைந்தது நாயிறு பாரளந்த

பேரரசேயெம் விசும்பரசே யெம்மை நீத்து வஞ்சித்

தோரரசேயருளாய் இருளாய் வந்துறுகின்றதே

பொருள் - மிகவும் சிறப்பாக தங்களுடைய சிறந்த செங்கோல் ஆட்சியை இந்தப் பூமியில் சிலகாலம் நடத்திய பின்னர் மறைகின்ற அரசர்கள் போன்று சூரியனும் அஸ்தமித்தான். அதனைத் தொடர்ந்து அடர்ந்த இருள் வந்து சூழ்ந்து கொண்டு என்னை மிரட்டுகிறது. இந்தப் பூமியை அளந்து எடுத்தவன் என்ற பெயர் கொண்டு நிற்கும் எனது ஸ்வாமியே! என்னுடைய பரமபதத்தின் நாதனே! என்னை இப்படியாக அகற்றி வஞ்சிக்கும் அரசனே! நீ க்ருபை செய்யவேண்டும்.

அவதாரிகை - ஆதித்யனும் போயஸ்தமித்து இருளும் வந்து பாதகமாக நோவுபடுகிறாளொரு பிராட்டி வார்த்தையாயிருக்கிறது.

விளக்கம் - சூரியன் மறைந்து இருள் சூழ்ந்தது. அதன் காரணமாகத் துன்பத்தில் ஆழ்ந்த தலைவியின் சொற்களாக இந்தப் பாசரம் உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (சீரரசாண்டு) குணமாகவாண்டு. “தர்மபுத்ரன் ராஜ்யம் பண்ணாவிடில் நாங்களு மிங்கிரோம்” என்று அக்நிஹோத்ரங்களையுங் கொண்டு அவனிருந்த காடேறப் புறப்பட்டுப் போனார்களிறே. அப்படியே சீரிதாக ராஜ்யத்தை நடத்தி. (தன் செங்கொல் சிலநாள் செலீஇ) இதுதான் னல்பகாலத்தோடே பர்யவஸிக்கை யன்றிக்கே தன்னுடைய வாஜ்ஞையை நெடுநாள் நடத்தி. (கழிந்த பாரரசொத்து) இப்படிநெடுநாள் லோகத்தை நடத்திப்போன மாந்தாத்ரு ப்ரமுகரான ராஜாக்களைப்போலே. (மறைந்தது நாயிறு) ஆதித்ய ஸந்தியில் நாயக ஸந்திதியிற் போலே ஆச்வஸித்திருக்கக் கடவதாய், ராத்ரியில் வந்தால் கரணங்களுக்கெல்லாம் பிரிந்த விஷய மொன்றுமே யிலக்காகையாலே ராத்ரியென்றால் வெருவக் கடவதாயிறே யிருப்பது. பகலில் இந்த்ரியங்கள் ஸ்வஸ்வ விஷயங்களிலே பாலிபாய்கையாலே வ்யஸந மரையாறு பட்டிருக்குமிறே. (மறைந்தது) ஆதித்யனெல்லார்க்குங் கண்ணாயிருக்கிற வாகாரங் கிடக்கச் செய்தே விசேஷித் திவளுக்குக் கண்ணாயிருக்கையாலே, நாயகனைப் போகவிட்டு வழிபார்த்து நின்றாற் போலே கண்மறையப் பார்த்து நின்றாள் போலே காணும்.

விளக்கம் - (சீரரசாண்டு) - நன்றாக ராஜ்யத்தை நடத்தி. தர்மன் தனது நாட்டை விட்டுப் போனபோது, “தர்மபுத்திரன் இந்த நாட்டை ஆளவில்லை என்றால் நாங்கள் இருக்க மாட்டோம்”, என்று அவன் இருந்த காட்டிற்குச் சென்றது போல, மிகவும் சிறப்பாக அரசாண்டு. (தன் செங்கொல் சிலநாள் செலீஇ) - அத்தகைய ஆட்சியை அற்பகாலம் மட்டுமே செய்யாமல், தனது செங்கோல் ஆட்சியை நீண்டகாலம் செலுத்தி நின்ற. (கழிந்த பாரரசொத்து) - இப்படியாக நீண்டதாக அரசாண்ட மாந்தாதா போன்ற அரசர்கள் போன்று. (மறைந்தது நாயிறு) - சூரியன் உள்ளபோது, நாயகன் அருகில் உள்ளது போன்று இளைப்பாற்றுவதாக உள்ளது. இரவுப்பொழுது வந்தால் இந்த்ரியங்கள் அனைத்திற்கும் அவை பிரிந்த விஷயங்களே சிந்திக்கக்கூடிய விஷயமாக உள்ளதால், இரவுபொழுது என்பது துன்பம் அளிக்கவல்லதாக உள்ளது. ஆனால் பகல்பொழுதில் இந்த்ரியங்கள் அனைத்தும் தங்களுடைய விஷயங்களில் ஈடுபடும் விதமாகப் பிரிந்து செல்வதால் துன்பம் என்பது குறைவாகவே உள்ளது. (மறைந்தது) - ஆதித்யன் அனைவருக்கும் பொதுவாகவே உள்ளான்; ஆனால் இவளுக்கு மட்டும் விசேஷமாக

உரைக்கப்பட்டது ஏன் என்றால், தனது உயிராகவே உள்ள நாயகனை போகவிட்டு, அவன் போன வழியைப் பார்த்து நிற்பது போன்று, ஆதித்யன் தன்னுடைய கண்ணிலிருந்து மறையும்வரை பார்த்தாள் என்பதை உணர்த்தவே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (பாரளந்த பேரரசே) இருளின் கையிலே யகப்பட்ட ஆதித்யனை மீட்கும்போது மஹாபலி கையிலே யகப்பட்ட பூமியை மீட்டவனே வேணும் போலே காணும். (அளந்த) பூமிப்பரப்படைய அளந்த திருவடிகளைக் கொண்டு இவ்விருளையு மளந்தாலாகாதோ? “இருளார்வினை” கெடவிறே செங்கோல் நடத்துகிறது. (பேரரசே) எளிய செயல்கள் செய்யுமவனல்லனே; செய்யுமவையடங்கப் பெருத்தாயிற்றிருப்பது. (எம்விசும்பரசே) பகவத் விஷயத்திலே ஜ்ஞாநம் பிறந்த பின் ஸம்ஸாரத்திற் காட்டில் பரமபதமணித்தாய் காணுமிவர்க்கிருப்பது. “பொன்னுலகாளீரோ” என்று முதலதுவேயிறே கொடுத்தது. (எம்மை நீத்து வஞ்சித்தோரசே) “உபயவிபூதிக்கும் தனித்தனியே கடவனானவோபாதி, என்னையகற்றி முடிக்கைக்கும் தனி முடி சூடியிருக்கிறவனே!” என்று பிள்ளான். “என்னை யகற்றியது செய்கிறபோது ‘பிரியேன்’ என்று வைத்துப் பிரித்து, “இஸ்ஸ்வபாவத்துக்குப் புறம்பென்னோடொப்பாரார்?” என்றிருக்கிற வனாயிற்று. “என்னாலல்லது செல்லாதாரைப் பொகடவல்லாரார்? என்னோபாதியில்லை” என்றிதுக்குத் தனிமுடி சூடியிருக்கிறவனாயிற்று என்று பட்டர். (அருளாய்) அருளுக்கு விஷயமறக் கிடாய் புகுகிறது. ஸத்தை போனாலருளுக்கு விஷயமில்லையாமிறே. பரமபதத்திலுள்ளார் நித்யாநுபவத்தாலே நிரபேக்ஷராயிருப்பர்கள், ஸம்ஸாரத்திலுள்ளார் அந்நபாநாதிகளாலே தரித்திருப்பர்கள்; இங்கேயிருந்தே அவ்விபூதியிலுள்ளார் படியாயிருப்பார்க்கருளலாகாதோ? குணாநுபவத்தாலே அங்குள்ளார் அந்யபரராயிருப்பர்கள், இங்குள்ளார் சப்தாதி விஷயங்களாலே அந்யபரராயிருப்பார்கள், குணஜ்ஞாநமேயாய் அநுபவமின்றிக்கே யிருக்கிற விவர் பக்கலிலேயிறே யவனுக்குத் தானருளிபடி காட்டலாவது. அருளவேண்டும்படி இப்போதிங்கு வந்ததென்னென்ன, (இருளாய் வந்து) கோமுக வ்யாக்ரமாயே வாராநின்றது. ஊழியென்கிற போராய்த் தலைக்காட்டுகை தவிர்ந்து இருளாயே பாதகமாகா நின்றது. மத்யஸ்த்தர்க்கிறே ஊழிபாதகமாவது, பிரிந்தார்க்கு ராத்ரியேயிறே பாதகமாவது. ஐகதுபஸம்ஹாரத்துக்கு

ஹேதுவாகையாலே நாட்டார்க்கிறே ஊழிபாதகமாவது. (உறுகின்றதே) இருள் வந்து ஸ்பர்சிக்கப் புகாநின்றது. அதுக்கு முன்னே, “இருளன்னமாமேனி” யைக் கொண்டு வந்து இடையிட்டுக் கலக்க வேணுமென்கிறார்.

விளக்கம் - (பாரளந்த பேரரசே) - இருளின் பிடியில் சிக்கிய ஆதித்யனை மீட்கவேண்டும் என்றால், மஹாபலியின் கையில் சிக்கிய பூமியை மீட்டவனே வரவேண்டும் என்று கருத்து. (அளந்த) - பூமியின் மொத்த பரப்பளவும் அளந்து எடுத்துக்கொண்ட திருவடியால், இந்த இரவுப்பொழுதையும் அளந்து எடுக்க இயலாதோ? திருவிருத்தம் (33) - இருளார் வினை - இருள் என்பதான பாவம் முடியும்படியாக அல்லவோ ஆட்சி நடத்துவர்? (பேரரசே) - இவன் மிகவும் அற்பமான செயல்கள் செய்பவன் அல்லன்; எதனைச் செய்தாலும் மேன்மையுடனே உள்ளது. (எம்விசும்பரசே) - பகவத் விஷயத்தில் ஞானம் ஏற்பட்ட பின்னர், ஸம்ஸாரத்தைக் காட்டிலும் பரமபதம் மிகவும் அருகில் உள்ளது போன்று இவருக்குத் தோன்றுகிறது. திருவாய்மொழி (6-7-1) - பொன் உலகு ஆளீரோ - என்றது காண்க. (எம்மை நீத்து வஞ்சித்தோரரசே) - “இரண்டு விபூதிகளுக்கும் தனித்தனியாக ஆட்டி செய்பவன் போன்று, என்னை அகற்றி முடித்தல் என்பதற்காகத் தனியே முடிசூட்டியவனே” என்று ஸ்வாமி திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் பொருள் உரைப்பார். என்னை அகற்றி வைக்கத் தொடங்கினான்; ஆனால் “உன்னை விட்டுப் பிரியமாட்டேன்” என்று பொய் உரைத்து என்னை நீக்கினான்; “இப்படிப்பட்ட எனது ஸ்வபாவத்துக்கு ஈடாக வேறு யாரும் இல்லை” என்று அவன் கூறிக் கொள்ளும்படியாக உள்ளான்; இது ஸ்வாமி பராசரபட்டரின் வ்யாக்யானம் ஆகும். (அருளாய்) - அருள் செய்வதற்கு இவனை விட்டால் வேறு யாரும் இல்லையோ என்று உள்ளான். தரித்து வைத்தல் என்பது இல்லாமல் போனால் அவனுடைய அருளுக்கு என்ன மதிப்பு? பரமபதத்தில் உள்ளவர்கள் இவனை எப்போதும் அனுபவிப்பதால் வேண்டுவது ஏதும் இல்லாமல் இருப்பார்கள்; ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்கள் அன்னம், பானம் போன்றவற்றால் உயிர் வாழ்வர்; நீ இங்கே நிரந்தரமாக இருந்தபடி, இங்கே உள்ளவர்களுக்கு அருள் செய்யக்கூடாதோ? அவனுடைய குணங்களில் மட்டும் ஈடுபட்டதால், அங்குள்ளவர்கள் மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபடமாட்டனர்; இங்கு உள்ளவர்கள் புலன் விஷயங்களில் மட்டுமே ஈடுபட்டபடி உள்ளதால், அதனைத்

தவிர வேறு எதிலும் ஈடுபடமாட்டனர். குணத்தைப் பற்றிய ஞானம் மட்டுமே கொண்டு, அந்த குணங்கள் குறித்த அனுபவம் ஏதும் இல்லாமல் உள்ள இவர்கள் பக்கம் அருளைக் காண்பித்தால் அல்லவோ சிறப்பு? சரி, அவன் வந்து இப்போது அருளவேண்டும்படியான நிலை என்ன என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (இருளாய் வந்து) –”பசுவின் தோல் போர்த்திய புலி” என்பது போன்று வராமல், நேரடியாகவே புலி போன்று இருள் வந்தது; அதாவது, ப்ரளயகாலம் என்று உரைப்பதற்கு இயலாமல், “இந்த இருளே போதுமானது” என்று கூறலாம்படி வந்தது. ப்ரளயம் அல்லவோ துன்பம் தரும், இரவுப்பொழுது அத்தனை துன்பம் அளிக்குமோ என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஸம்ஸாரிகளுக்கு ப்ரளயம் துன்பத்தை ஏற்படுத்தும்; ப்ரியமானவர்களை விட்டுப் பிரிந்தவர்களுக்கு இருளே துன்பம் உண்டாக்கும். இந்த உலகை அழிப்பதற்குக் காரணமாக ப்ரளயம் உள்ளது போன்று அல்லவோ ஸம்ஸாரிகளுக்குத் துன்பம் ஏற்படுத்துவதாக இருள் உள்ளது? (உறுகின்றதே) - இருள் வந்து தீண்டத் தயாராக நின்றது. அதற்கு முன்பாக, பெரியதிருவந்தாதி (26) - இருளன்ன மாமேனி - என்பதற்கு ஏற்ப கறுத்த திருமேனியுடன் வந்து கலந்திருக்க வேண்டும் என்கிறாள்.

ஸ்வாபதேசம் - இத்தால், ஸம்ஸாரத்திலிருப்பு அஜ்ஞாநம் வந்து மேலிடும்படியா யிருக்கையாலே கடுக இவ்விருப்பைக் கழித்துத் தரவேணு மென்று அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - இதன் மூலம் ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள காலம் என்பது அறியாமையை ஏற்படுத்தும்விதமாக உள்ளதால், விரைவாக வந்து இதிலிருந்து மீட்டுத் தரவேண்டும் என்று அருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்